

РЕШЕНИЕ

№ 1310

гр. София, 01.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 02.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **9401** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на А. Не А. с адрес в [населено място], подадена чрез пълномощник – адв.М. В. от САК, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2 б.И от ЗДвП - /ПАМ/ № 17-4332-002418/02.05.2017 г., издадена от Г. Б. – началник група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, за временно спиране от движение на МПС за срок от до един месец, а именно за 30 дни. В жалбата се иска отмяна на заповедта, с доводи за незаконосъобразност и неправилност. Конкретно са развити подробни съображения за незаконосъобразност на заповедта за налагане на ПАМ, но относими към нормата на чл.171 т.4 от Закона за движението по пътищата и свързани с неизпълнение на изискването на същата норма да са отнети всички контролни точки на водача на МПС. Твърди се, че на жалбоподателя не са връчвани наказателни постановления, въз основа на които да са му отнемани контролни точки.
В открито съдебно заседание жалбоподателят не се явява. Представява се от адв.В., която поддържа жалбата по изложените в нея доводи и формулира доказателствени искания за представяне на наказателни постановления, въз основа на които е издадена оспорената заповед. Претендира разноси по представен списък.
Ответникът – началник група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, не се явява и представлява. В придружителното писмо за изпращане на административната преписка по издаване на оспорената заповед в съда сочи, че липсват данни същата да

е връчвана на адресата й. В същото писмо прави възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 28.04.2017г. е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ бл. № 537548 от мл.автоконтрольор в отдел Пътна полиция в СДВР, срещу А. А., от [населено място], от съдържанието на който се установява, че на 28.04.2017г. около 17.30 часа по бул.Д. Б., в посока от ул.Златен рог към бул.Ч. връх в [населено място], жалбоподателят управлява лек автомобил марка Мерцедес с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на [фирма], и пред хотел „М.”, при извършена проверка е установено, че водача е без съответно свидетелство за управление на МПС / СУМПС/ - „без да представи СУМПС”. Съобразно посоченото в АУАН водача е нарушил чл.150 от ЗДвП, като при съставянето на АУАН като доказателство е изето СРМПС №[ЕИК].

Въз основа на съставения АУАН е издадена оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2 б.И от ЗДвП - /ПАМ/ № 17-4332-002418/02.05.2017 г., издадена от началник група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която е наложена ПАМ – временно спиране от движение на МПС за срок до един месец – а именно за 30 дни и е отнето свидетелство за регистрация на МПС №[ЕИК].

В производството са приети доказателствата, представени с административната преписка, както и по искане на пълномощника на жалбоподателя – и доказателства, установяващи дата на връчване на НП № 123163/20.10.2005г. и за влизането му в сила, както и за връчването и влизането в сила на НП № АА308/17.02.2009г. и НП № 15-4332-017752/23.09.2015г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок/липсват данни за датата на връчване на заповедта/, от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б. ”а”, т.6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е представена и приета като доказателство Заповед № 8121з-1524/ 09.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи, с която са оправомощени длъжностни лица от СДВР, които да осъществяват контрол по приложението на ЗДвП. С оглед на изложеното съдът намира, че оспорената ЗППАМ е издадена от материално и териториално компетентен административен орган, в рамките на предоставените му правомощия.

На следващо място, съдът намира, че Заповед прилагане на принудителна

административна мярка по чл.171, т.2 б.И от ЗДвП № 17-4332-002418/02.05.2017 г. е постановена в писмена форма и формално съдържа всички законово изискуеми реквизити. Така в заповедта са посочени релевантните факти и обстоятелства, които според административния орган обосновават наличие на предпоставките за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.2, б. „и” от ЗДвП. Независимо от това съдържание на Заповед № 17-4332-002418/02.05.2017 г. съдът констатира, че е налице пълно противоречие между фактическото описание на нарушението и посоченото правно основание за издаването на заповедта. Така в приложимата редакция към датата на извършване на нарушението – 28.04.2017г. и датата на съставяне на ЗППАМ, текста на чл.171, т.2, буква „И” от ЗДвП (обн. ДВ, бр. 60 от 2012 г., в сила от 07.08.2012 г., изм. - ДВ, бр. 101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г.) гласи, че тази ПАМ се налага „ ... на собственик, който допуска или предоставя управлението на моторно превозно средство на лице, което е употребило алкохол с концентрация в кръвта над 0,5 на хиляда, наркотични вещества или техни аналози - за срок от един месец”, а видно от фактическото описание на нарушението в оспорената заповед, тя е издадена за това, че „водача е без съответно СУМПС”.

В случая, ПАМ е наложена по отношение не на собственика на описаното в заповедта МПС, а по отношение на лицето, което е управлявало автомобила. В мотивите към заповедта, както и в АУАН няма посочени фактически обстоятелства, че жалбоподателят е управлявал описаното МПС, на посочената дата и място, след употреба на алкохол с концентрация в кръвта над 0.5 на хиляда или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, а е посочено, че „водача управлява без съответното СУМПС”.

В нито една от изчерпателно изброените хипотези на чл.171, т.2 от ЗДвП – от буква „а” до буква „н” включително, не съществува основание за прилагането на тази ПАМ – „временно спиране от движение на пътно превозно средство”, по отношение на собственик, който е допуснал или предоставил управлението на моторно превозно средство на лице, което не притежава съответно свидетелство за управление, както и по отношение на лице, което управлява МПС без съответно СУМПС.

С оглед на изложеното съдът намира, че Заповед за прилагане на ПАМ № 17-4332-002418/02.05.2017 г. е издадена в противоречие с материално-правни разпоредби на закона, като нормата на чл.171, т.2, б.„и” от ЗДвП, предвиждаща налагането на ПАМ в регламентираната от нея хипотеза, не е нормата, която е следвало да бъде приложена.

Налице е отменителното основание по чл.146, т.4 от АПК.

Предвид изложеното, Административен съд – София - град намира, че жалбата на А. Не А. се явява основателна, макар и по различни от изложените в нея съображения, а оспорената в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № № 17-4332-002418/02.05.2017 г. - незаконосъобразна, като издадена в противоречие с приложимите материалноправни норми, поради което следва да бъде отменена.

При този изход на делото, се явява основателна претенцията на жалбодателя за присъждане на разноски по делото. Възражението на прекомерност на разноските от страна на ответника, съдът намира че следва да бъде уважено, предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото и основанието за отмяната на заповедта, като ответника следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя разноски в размер на 510 лв., от които 10 лв. заплатена държавна такса и 500 лв. адвокатско

възнаграждение.

Водим от горното съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2 б.И от ЗДвП - /ПАМ/ № 17-4332-002418/02.05.2017 г., издадена от Г. Б. – началник група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, за временно спиране от движение на МПС за срок от до един месец, а именно за 30 дни.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на А. Не А., с адрес в [населено място], сумата от 510 / петстотин и десет/ лева разноски по делото.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: